

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Sexta Consideratio. Quo die sacri suscipiuntur Ordines. In qua sanctitate
Ordinandus debet esse, debet Ordinatus semper esse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

quod ille qui praeficietur, sic quibus praeficitur superintendit, curam eorum suscipit gerens; & quippe super, *αὐτῶν* verò intentio est: ergo *ἐπινοεῖν* si velimus latine, superintendere possumus dicere: ut intelligat, non se esse Episcopum, qui praesse dilexerit, non prodesse.

1. p. Past. 8.

Sic conformiter sanctus Gregorius: *Plerumque qui praesse concupiscunt ad usum sua libidinis, instrumentum Apostolici sermonis acci-*

piunt. quo ait: *Siquis Episcopatum desiderat, bonum opus desiderat, qui tamen laudans desiderium, in pavorem vertit protinus quod laudavit, cum repente subiungit: oportet autem Episcopum irreprehensibilem esse: ac si aperte dicat: laudo quod quaritis, sed prius discite quid quaratis, ne dum vosmetipsos metiri negligitis, tanto facior vestra reprehensibilitas apparent, quanto & cunctis conspici in honoris arce festinat.*

CONSIDERATIO SEXTA, QUO DIE SACER ORDO SUSCIPITUR.

Sancti eritis, quia ego sanctus sum. Levit. 11.

VERITAS PRACTICA.

In qua sanctitate ordinandus debet esse, debet ordinatus semper esse.

Sensus non est de praefixo gradu sanctitatis, sed de ipsa, quam vocant, essentiali sanctitate, quae tam necessaria est ordinato, quam ordinando.

Ratio petitur à dignitate sacri ordinis quae tanta est, ut non debeat suscipi nisi in aliqua sanctitate.

Sed haec eadem ratio seu consideratio dignitatis valet, ut in illa sanctitate saltem essentiali sit semper ordinatus, in qua est ordinandus.

Ergo indubitata veritas, ut in qua sanctitate ordinandus debet esse, sic debeat ordinatus semper esse.

I. PUNCTUM.

Licet ad omnes Christianos haec verba Levitici de sanctitate transferat sanctus Petrus; tamen quia primò dicta sunt ad Levitas seu Sacerdotes, his etiam maximè comperunt, & his praesertim incumbit sanctitatem excolere, *incensum enim Domini & panes Dei sui offerunt, & ideo sancti erunt.* Unde sanctus Chrysostomus, *Neesse est, inquit, sacerdotem sic esse purum, ut si in ipsis caelis collocatus, inter caelestes illas virtutes mediis staret.*

1. Pet. 1.

Levit. 21.

In libris de Sacerd.

Sanctitas porò in tribus praecipuè consistit, quae ordinandi solent afferre ad sacros ordines; Primum est gratia sanctificans, nempe extra statum peccati mortalis sunt, &

Haynovsuo Pars II.

idcirco ante consentur. Secundum, castitas quae dicitur sanctimonia, quia scilicet retrahit ab his cupiditatibus, quae immundam faciunt animam, & hujus votum implicitum & tacitum faciunt, quorum sacris ordinibus initiantur.

Tertium denique, devotio seu devotæ mentis oblatio, quam praese ferunt ordinandi ad specialem cultum & ministerium Dei. Sic ergo sancti sunt cum ordinantur; sed ut constanter sic sancti permaneant, admonentur verbo Dei, & veritate proposita, quae sic declarata, diu multumque debet expendi.

Ratio cur sanctitas requiratur ad suscipiendos sacros ordines haec est praecipua, quòd tanta sit dignitas & meritum Sacramenti Ordinis, ut non aliter quam in sanctitate, id est, in tribus illis quae dicta sunt, suscipi debeat. Confertur enim in illo Sacramento character indelebilis, & potestas ex se perpetua, circa corpus Christi reale & mysticum, id est, circa sanctissimam Eucharistiam, quae est verum & reale corpus Christi, cujus consecrandi facultatem sacerdotes habent; & circa fideles Ecclesiae, quae est mysticum ejus corpus, quorum peccata retinendi & remittendi potestatem accipiunt. quae certè dignitas patet quam sit eminentis quam caelestis quam divina, & qualis ipseus Christi Domini Salvatoris cujus ministri sunt Sacerdotes in tam factis & tremendis mysteriis.

Ac proinde sicut ille sanctus est & illi sancti sunt; nam cum arctiorem quandam simul affinitatem contrahant, simulque uniantur

ur per modum unius Sacramenta conficiant; profectò ad istam unionem & ad operationem tam sanctam, qualis est Sacramentorum Eucharistiæ & pœnitentiæ confectio, non potest non magna requiri sanctitas. Etenim si ad suscipiendam legem in tabulis scriptam iusti sunt Israëlitarum per triduum variis pietatis officiis & virtutum exercitationibus sanctificare se & præparare; quantò magis ad suscipiendum illud Sacramentum, quo ad alia etiam angustiora potestas confertur? dignitatem ipsis Angelis superiorem! ò sanctitatem ipsis etiam beatis Spiritibus majorem si fieri posset, exoptandam! At saltem qualis afferri potest, non negligatur.

Exod. 19.

II. PUNCTUM.

Sed hac eadem ratio dignitatis valet, ut in illa saltem essentiali sanctitate sit semper ordinandus, in qua est ordinandus.

Facile enim conceditur afferendam esse sanctitatem, & vix ullus est ordinandus, qui non ita sanctus accedat; verum an ita perseveret, aut sibi etiam persuadeat ita perseverandum esse, dubium facit tanta peccandi facilitas, quæ in ordinatis cernitur, petinde ac si nulla post ordinationem seu consecrationem religione tenerentur. Polluerunt sanctuaria mea, inter sanctum & profanum non habuerunt distantiam; inter pollutum & mundum non intellexerunt. At verò contra tum maximè, aut certè tum ex æquo sancti sint necesse est, aut omnino nunquam necesse est; nam si, ut dictum est, tenentur ordinandi ad sanctitatem propter divinam illam gratiam & potestatem, quæ novam affinitatem & unionem cum Christo Domino contrahunt; cur non ordinati ad eandem sanctitatem tenebuntur, cum eadem potestas eademque affinitas semper maneat, sintque semper velut alii Christi de quibus dicit Dominus, Nolite tangere Christos meos, & si tetigerit vos, tangit pupillam oculi mei. Esto non sit novum & distinctum peccatum quòd in peccato sint, sicut distinctum peccatum esset si in peccato susceperant ordinem, nisi cum in peccato etiam suum illum ordinem seu ministerium exercerent: non desinit tamen eadem obligatio peccati evitandi seu sanctitatis conservandæ, quòd eadem ipsa obligationis ratio manifestè valet æquè post atque ante ordinationem, sive

Ezech. 22.

Ps. 104.

Zacch. 2.

ante susceptum ordinem. *Audite me Levita & sanctificamini, mundate domum Domini, auferite omnem immunditiam de sanctuario. Nam ab immundo quid mundabitur?* 2. Par. 29. Eccles. 34.

III. PUNCTUM.

In qua ergo Sanctitate ordinandus esse debet, debet ordinatus semper esse. Quia eadem ratio dignitatis, quæ in sacro est ordine, sanctitatem ex æquo requirit, sive dum ordinatur sacerdos, sive dum ordinatus est. *Mundamini quæ a fertis vasa Domini;* quantò magis qui estis vasa Domini. Et cum multa ex sacra Scriptura, ex sacris Conciliis, ex Decretis, ex Patribus & ex ratione sint, unde se ad eam munditiam & sanctitatem excitare possint & debeant cum divina gratia; tum verò ex seipsis hoc motivum sumant, cogitando quales primò accesserint ordinandi; quænam eos ratio sic movebat ad dignè accedendum, num eadem modò æquè & magis valeat? An pro ipso tantum tempore quo erant consecrandi sive ordinandi, sanctitatem assumpserant, an pro reliquo vitæ spatio? Respondeant neque dissimulent; si primùm dicunt: sanctitatis fictio est & simulatio, de qua severè Sapiens: *Ne sis incredibilis timori Domini, & ne accesseris ad illum duplici corde. Ne fueris hypocrita in conspectu hominum, & non scandalizeris in labiis tuis. Attende in illis ne fortè cadas, & adducas anima tua in honorationem, & revelet Deus absconsa tua, & in medio synagoga elidat te: quoniam accessisti malignè ad Dominum, & certuum plenum est dolo & fallacia.* Si secundum respondent, cur datam fidem violant? cur infideles se & perfidos Christo faciunt? *Quoniam si inimicus meus maledixisset mihi, sustinuissem utique. Tu verò homo unanimes, dux meus, & notus meus, qui simul mecum dulces capielas cibos; in domo Dei ambulavimus cum consensu.* Eccles. 1. Ps. 54.

Quod si timebant novum peccatum suscipiendo sacrum ordinem in peccato, cur non etiam novum timeant, peccando in ordine, vel contra votum castitatis, quod infert duplex peccatum, vel contra quodvis aliud quod infert scandalum, vel quoquo modo peccetur à sacerdote, tantò semper videtur peccati gravius, quantò magis videbatur, minus esse peccandum. Hinc aptè sanctus Hieronymus: *Grandis dignitas sacerdotum, sed grandis* In c. 43. Ezech.

THINA

ruina eorum si peccent: laetentur ad ascensum, sed timeamus ad lapsum: non est tanti gaudii excelsa tenuisse, quanti meroris de sublimiori corruisse.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

Sanctus quoque Gregorius: Hinc quoque scriptum est per Prophetam: Laqueus ruinae populi mei, sacerdotes mali. Hinc rursus de sacerdotibus malis per Prophetam Dominus dicit: Facti sunt domui Israel in offendiculum iniquitatis. Nemo quippe amplius in Ecclesia nocet, quam qui perverse agens, nomen vel ordinem sanctitatis habet delinquentem. Namque hunc nemo re-

darguere praesumit, & in exemplum culpa vehementer extenditur, quando pro reverentia ordinis peccator honoratur. Indigni autem quique tanti reatus pondera fugerent, si veritatis sententiam sollicita cordis aure pensarent, qua ait: qui scandalizaverit unum de pusillis istis qui in me credunt, melius erat ei ut ligaretur mola asinaria in collo ejus, & projiceretur in profundum maris. Per molam quippe asinariam, secularis vite circuitus ac labor exprimitur, & per profundum maris, extrema damnatio designatur.

CONSIDERATIO SEPTIMA. QUO DIE PRIMUM SACRUM Sacerdos offert.

Hostiam viventem, sanctam, Deo placentem, Rom. 12.

VERITAS PRACTICA.

Sacerdos sic cum Christo sacrificet, ut sit ipse sicut Christus, sacrificans & sacrificium.

Ratio est, quia Sacerdos in ratione ministerii sui, debet se Christo similem reddere, quantum quidem potest cum gratia.

Sed potest esse cum Christo simul sacrificium, sicut cum ipse est sacrificans, nec potest melius illum assimilare quam si cum Christo sic sacrificet.

Ergo sic cum Christo sacrificet, ut sit ipse sicut Christus sacrificans & sacrificium.

I. PUNCTUM.

Quanta dignum preparatione sit illud divinum opus, quod Sacerdos aggreditur, res ipsa loquitur; sed in quo potissimum consistat illa preparatio non ita forte liquet. Haec certe inter alias aptissima videbitur accuratè meditati, si Sacerdos sic se aptet cum gratia, faciendo sacro, ut sit ipse sicut Christus sacrificans & sacrificium. Ratio similitudinis fundatur in ratione ministerii & praesertim illius sacro-sancti quod missa dicitur, & quod, cum indivisim à Christo & à Sacerdote simul exerceatur, debet Sacerdos quantum quidem potest cum gratia se Chri-

sto similem reddere

Idcirco praecipue Sacerdotes dicuntur filii Dei; *Afferre Domino filii Dei, afferre Domino* Ps. 28.

filiis arietum. Quia videlicet, ut ait sanctus Basilius in hunc versum, *Vero Dei Filio similes esse debent, qui solus potuit acceptum Patri offerre sacrificium, & qui Sacerdotes instituit ut idem secum sacrificium jugiter continuarent usque ad finem saeculi.* Quapropter Sacerdos ille Dei summi Melchisedech singulariter ab Apostolo dicitur, *assimilatus Filio Dei,* quia praeter ceteros Sacerdotes, qui Christum praecesserunt, praecipuam cum Christo retulit similitudinem. At verò quænam erat illa similitudo: quænam illa erant in quibus similes existerent? Hoc est valde observandum, non enim propterea tantum Melchisedech dicitur similis filio Dei, quod panem & vinum obtulit sicut Christus, sed ob multas alias convenientias quæ ab Apostolo memorantur, ut videlicet intelligant Evangelici Sacerdotes sibi satis non esse ad hanc similitudinem cum Christo exhibendam, si duntaxat cum Christo sacrificent in altari: sed quàm ultra potest extendi similitudo, tantum curi debeant cum gratia, ut nihil omittant, quo minus hanc similitudinem plenè assequantur.

Et certè cum tantæ dignitatis sit sacrum illud munus quod obeunt Sacerdotes, dum missam celebrant, quid tandem satis dignum